

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Raad met de Dwergeren (2/24)

Ze werd wakker door een schok, zo plotseling en hevig dat Dorothy misschien gewond zou zijn geraakt als ze niet op het zachte bed had gelegen. Zoals het was, kwam ze op adem door de schok en vroeg zich af wat er was gebeurd. Toto stak zijn koude neusje in haar gezicht en jammerde somber. Dorothy ging rechtop zitten en merkte dat het huis niet bewoog, en dat het niet meer donker was, want de felle zon scheen door het raam naar binnen en overspoelde het kleine kamertje. Ze sprong uit haar bed en met Toto op haar hielen rende ze en opende de deur.

Het kleine meisje slaakte een kreet van verbazing en keek om zich heen, terwijl haar ogen groter en groter werden bij alle prachtige dingen die ze zag.

De tornado had het huis heel zacht neergezet – althans voor een tornado – midden in een land van wonderbaarlijke schoonheid. Er waren overal prachtige grasvelden, met statige bomen die rijke en weelderige vruchten droegen. Overal stonden rijen prachtige bloemen, en vogels met zeldzame en schitterende veren kleden zongen en fladderden in de bomen en struiken. Een eindje verderop was een kleine beek, die tussen groene oevers stroomde en bruiste, en mompelde met een stem die heel aangenaam was voor een klein

meisje dat zo lang op de droge, grijze prairies had gewoond.

Terwijl ze gretig naar de vreemde en prachtige bezienswaardigheden stond te kijken, merkte ze dat er een groep van de vreemdste mensen op haar afkwam die ze ooit had gezien. Ze waren niet zo groot als het volwassen volk waaraan ze altijd gewend was; maar ze waren ook niet erg klein. In feite leken ze ongeveer net zo groot als Dorothy, die een groot kind was voor haar leeftijd, hoewel zij, zo te zien, vele jaren ouder waren.

Het waren drie mannen en één vrouw, en ze waren allemaal vreemd gekleed. Ze droegen ronde hoeden met een punt van dertig centimeter, met kleine belletjes rond de randen die leuk rinkelden als ze bewogen. De hoeden van de mannen waren blauw; de hoed van de kleine vrouw was wit en ze droeg een witte jurk die in plooiën om haar schouders hing. Er overheen waren kleine sterretjes gestrooid die als diamanten glinsterden in de zon. De mannen waren gekleed in blauw, in dezelfde tint als hun hoeden, en droegen goed gepolijste laarzen met een diepe kleur blauw aan de bovenkant. De mannen, dacht Dorothy, waren ongeveer net zo oud als oom Henry, want twee

van hen hadden baarden. Maar de kleine vrouw was ongetwijfeld veel ouder. Haar gezicht was bedekt met rimpels, haar haar was bijna wit en ze liep nogal stijf. Toen deze mensen het huis naderden waar Dorothy in de deuropening stond, bleven ze staan en fluisterden onder elkaar, alsof ze bang waren verder te komen. Maar het oude vrouwtje liep naar Dorothy toe, maakte een diepe buiging en zei met lieve stem:

"Je bent welkom, meest nobele tovenares, in het land van de Dwergen. We zijn je zo dankbaar dat je de Boze Heks van het Oosten hebt gedood en dat je ons volk hebt bevrijd van slavernij."

Dorothy luisterde met verwondering naar deze toespraak. Wat kon de kleine vrouw bedoelen door haar een tovenares te noemen en te zeggen dat ze de Boze Heks van het Oosten had gedood? Dorothy was een onschuldig, ongevaarlijk klein meisje, dat vele kilometers van huis door een tornado was meegevoerd; en ze had in haar hele leven nog nooit iets gedood.

Maar de kleine vrouw verwachtte kennelijk dat ze zou antwoorden; dus zei Dorothy aarzelend: "Je bent erg aardig, maar er moet een vergissing in het spel zijn. Ik heb niets gedood."

"Jouw huis in ieder geval wel," antwoordde het oude vrouwtje lachend, "en dat is hetzelfde." - "Kijk", vervolgde ze, wijzend naar de hoek van het huis. "Daar zijn haar twee voeten, die nog steeds onder een blok hout uitsteken."

Dorothy keek en slaakte een kreet van angst. Daar, net onder de hoek van de grote balk waarop het huis

rustte, staken twee voeten uit, gekleed in zilveren, puntige schoenen.

"Oh jee! Oh jee!" riep Dorothy, terwijl ze ontsteld haar handen samenvouwde. "Het huis moet op haar zijn gevallen. Wat moeten we nu doen?"

"Er is niets meer aan te doen," zei de kleine vrouw kalm.

"Maar wie was zij?" vroeg Dorothy.

"Ze was de boze heks van het Oosten, zoals ik al zei," antwoordde de kleine vrouw. "Ze heeft alle Dwergen jarenlang vast gehouden en hen dag en nacht laten werken. Nu zijn ze allemaal vrij en zijn ze je heel dankbaar voor de gunst."

"Wie zijn de Dwergen?" vroeg Dorothy.

"Zij zijn de mensen die in dit land in het oosten wonen, waar de Boze Heks regeerde."

"Ben jij een Dwerg?" vroeg Dorothy.

"Nee, maar ik ben hun vriend, ook al woon ik in het land van het Noorden. Toen ze zagen dat de Heks van het Oosten dood was, stuurden de Dwergen een snelle boodschapper naar mij, en ik kwam meteen. Ik ben de Heks van het Noorden."

"Oh, lieve hemel!" riep Dorothy. "Ben jij een echte heks?"

"Ja, inderdaad," antwoordde het vrouwtje. "Maar ik ben een goede heks en de mensen houden van mij. Ik ben niet zo machtig als de Boze Heks die hier regeerde, anders had ik de mensen zelf kunnen bevrijden."

"Maar ik dacht dat alle heksen slecht waren," zei het meisje, dat half bang was nu ze tegenover een echte heks stond. "Oh nee, dat is een grote vergissing. Er

waren slechts vier heksen in het hele Land van Oz, en twee van hen, degenen die in het noorden en het zuiden wonen, zijn goede heksen. Ik weet dat dit waar is, want ik ben zelf een van hen en kan mij dus niet vergissen. Degenen die in het Oosten en het Westen woonden waren inderdaad slechte heksen; maar nu je een van hen hebt gedood, is er nog maar één boze heks in het hele land van Oz – dat is degene die in het Westen woont."

"Maar," zei Dorothy, na even nagedacht te hebben, "tante Em heeft me verteld dat de heksen allemaal dood waren – jaren en jaren geleden al."

"Wie is tante Em?" vroeg het oude vrouwtje.

"Ze is mijn tante die in Kansas woont, waar ik vandaan kom."

De Heks van het Noorden leek een tijdje na te denken, met haar hoofd gebogen en haar ogen op de grond gericht. Toen keek ze op en zei: "Ik weet niet waar Kansas ligt, want ik heb nooit eerder van dat land gehoord. Maar vertel me eens: is het een beschaafd land?"

"Ja zeker," antwoordde Dorothy.

"Daardoor komt het. Ik geloof dat er in de beschaafde landen geen heksen meer zijn, noch tovenaars, noch tovenaressen, noch magiërs. Maar zie je, het Land van Oz is nooit beschaafd geworden, want we zijn afgesneden van de rest van de wereld. Daarom hebben we nog steeds heksen en tovenaars onder ons."

"Wie zijn de tovenaars?" vroeg Dorothy.

"Oz zelf is de Grote Tovenaar," antwoordde de Heks, terwijl ze haar stem liet dalen tot fluisteren. "Hij is

machtiger dan de rest van ons samen. Hij woont in de Stad van de Smaragden."

Dorothy wilde nog een vraag stellen, maar op dat moment gaven de Dwergen, die zwijgend erbij hadden gestaan, een luide schreeuw en wezen naar de hoek van het huis waar de Boze Heks had gelegen.

"Wat is er?" vroeg het oude vrouwtje, keek en begon te lachen. De voeten van de dode heks waren volledig verdwenen en er was niets anders over dan de zilveren schoenen.

"Ze was zo oud," legde de Heks van het Noorden uit, "dat ze snel is opdroogd in de zon. Dit is haar einde. Maar de zilveren schoenen zijn van jou, en je mag ze dragen". Ze bukte zich, pakte de schoenen op en nadat ze het stof eruit had geschud, overhandigde ze ze aan Dorothy.

"De Heks van het Oosten was trots op die zilveren schoenen," zei een van de Dwergen, "en er is een zekere magie aan verbonden; maar wat het precies is, hebben we nooit geweten."

Dorothy droeg de schoenen het huis binnen en zette ze op tafel. Toen kwam ze weer naar buiten, naar de Dwergen en zei:

"Ik wil graag terug naar mijn oom en tante, want ik weet zeker dat ze zich zorgen om mij maken. Kunnen jullie mij helpen mijn weg te vinden?"

De Dwergen en de Heks keken eerst naar elkaar, vervolgens naar Dorothy, en schudden toen hun hoofd.

"In het Oosten, niet ver hier vandaan," zei iemand, "is een grote woestijn, en niemand zou het overleven om die over te steken."

"Het is hetzelfde in het Zuiden," zei een ander, "want ik ben daar geweest en heb het gezien. Het Zuiden is het land van de Quadlings."

"Er is mij verteld," zei de derde man, "dat het in het Westen hetzelfde is. En dat land, waar de Winkies wonen, wordt geregeerd door de Boze Heks van het Westen, die jou tot haar slaaf zou maken als je haar tegenkwam."

"Het noorden is mijn thuis," zei de oude dame, "en aan de rand ervan ligt dezelfde grote woestijn die dit Land van Oz omringt. Ik ben bang, mijn lieve kind, dat je bij ons zult moeten wonen."

Dorothy begon te snikken, want ze voelde zich eenzaam tussen al deze vreemde mensen. Haar tranen leken de goedgehartige Dwergen te bedroeven, want zij haalden onmiddellijk hun zakdoeken tevoorschijn en begonnen ook te huilen. Wat het oude vrouwtje betreft, ze zette haar hoed af en balanceerde de punt op het puntje van haar neus, terwijl ze met plechtige stem "Een, twee, drie" telde. Meteen veranderde de hoed in een lei, waarop met grote, witte krijtstrepen geschreven stond: "LAAT DOROTHY NAAR DE STAD VAN SMARAGDEN GAAN"

Het oude vrouwtje haalde de lei van haar neus, las de woorden erop en vroeg: "Heet jij Dorothy, mijn lieve kind?"

"Ja," antwoordde het kind, terwijl ze opkeek en haar tranen droogde.

"Dan moet je naar de Stad van de Smaragden gaan. Misschien kan Oz je helpen."

"Waar is deze stad?" vroeg Dorothy.

"Het ligt precies in het midden van het land en wordt geregeerd door Oz, de Grote Tovenaar waarover ik je vertelde."

"Is hij een goede man?" vroeg het meisje bezorgd.

"Hij is een goede tovenaar. Of hij een man is of niet, kan ik niet zeggen, want ik heb hem nog nooit gezien."

"Hoe kom ik daar?" vroeg Dorothy.

"Je moet lopen. Het is een lange reis, door een land dat soms prettig en soms donker en verschrikkelijk is. Ik zal echter alle magische kunsten gebruiken die ik ken om je voor gevaar te behoeden."

"Wil je niet met mij meegaan?" smeekte het meisje, dat het oude vrouwtje als haar enige vriendin begon te beschouwen.

"Nee, dat kan ik niet doen," antwoordde ze, "maar ik zal je mijn kus geven, en niemand zal het wagen iemand te verwonden die gekust is door de Heks van het Noorden."

Ze kwam dicht bij Dorothy en kuste haar zachtjes op het voorhoofd. Waar haar lippen het meisje raakten, lieten ze een ronde, glanzende vlek achter, zoals Dorothy kort daarna ontdekte.

"De weg naar de Stad van de Smaragden is geplaveid met gele baksteen," zei de heks, "dus je kunt het niet missen. Als je in Oz aankomt, wees dan niet bang voor de tovenaar, maar vertel je verhaal en vraag hem om je te helpen. Vaarwel mijn lieve kind."

De drie Dwergen bogen diep voor haar en wensten haar een prettige reis, waarna ze tussen de bomen weglieden. De Heks gaf Dorothy een vriendelijk knikje, draaide zich drie keer op haar linkerhiel rond en

verdween meteen, tot grote verbazing van de kleine Toto, die luid achter haar aan blafte toen ze weg was, terwijl hij zelfs bang was geweest om te grommen toen ze er nog was.

Maar Dorothy, die nu wist dat ze een heks was, had al verwacht dat ze precies op die manier zou verdwijnen, en was niet in het minst verrast.

